ఊహా ఊర్వశి

వెళ్ళేను పెళ్ళికి వాళ్ళందరితోటీ. పడవనిండా కిక్కిరిసి కూర్చున్నాము. పదిహేను మైళ్ళు గోదావరిలో ప్రయాణం. ఎక్కింది ఏరువాక పడవ, పొంగుతూ తోసుకొచ్చింది సముద్రపు పోటు. తాటిచెట్టంత కెరటాలనెత్తి తిరగేస్తూ లేచింది గాలి. తెరచాపలు రెండూ బిగిసి పూరిస్తే కొయ్యలు కీచులు పెట్టాయి. ఎత్తి కుదేస్తూ ఆనపనాగలిలాగ్గా పడవ నీళ్ళని దున్నుతున్నాది.

పడవ హోరెగరగొడుతూ పెళ్ళివారు గొడవ చేస్తున్నారు. వినవలసిన విషయాలే. మామూలు మానవుల మురికి జీవితం అంతా వాళ్ళ సంభాషణలో విమర్శ కొస్తోంది. రంకులు, రోగాలు, కుతంత్రాలు, కృత్రిమాలు, పెళ్ళిళ్ళు, పురుళ్ళు, అప్పొస్తులు-సర్వం వాళ్ళ పిచ్చాపాటీకి కీలకం అవుతున్నాది. జీవితాన్ని సార్వతంలోకి ఎక్కించి విమర్శించ దలుచుకున్న సాహిత్యపరులకి అదంతా చాలా ఖరీదైన ముడిపదార్థం.

పదహారేళ్ళ నా పెళ్ళాం వాళ్ళ మధ్య పెద్ద పేరక్కలా పేలాపనలోకి దిగింది. పదహారేళ్ళదైతే యేం? ఇద్దరు పిల్లల్ని కని, అబ్బో, 'అమ్మ' అయిపోయింది. అమ్మలక్కలతో సరిగ్గా మాట్లాడుతోంది.

ప్రసాదరావు పెళ్ళి - ఆఖరి కెలాగైతేనేం-అవుతోంది. అదృష్టవంతుడు వేలకొద్దీ కట్నం డావుకొట్టున్నాడు. పద్దెనిమిదేళ్ళ పిల్లని పెళ్లాడుతున్నాడు. పుస్తె ముడేస్తే చాలు రెక్కట్టుకొని అదే గదిలోకి లాక్కెడుతుంది.

పెళ్ళి ప్రయాణంలో, పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నెల్లో, నిండు గోదావరి మీద హెత్తారీ లేకపోయింది. పడవలో కళ్ళని కదుపుతూ, ఒక్క పడుచు పిల్ల ఉంటే పడవలాగే మనస్సూ ప్రయాణం చేసును. గుండెలు పాడుకున్ను.

ఆడాళ్ళ జనాభా ఎక్కువగానే ఉన్నాది. కాని అందమైంది లేకపోతే అట్టే పోయె. పడుచుపిల్లకి కరవైపోయింది. అందుకే యీ డంప్పు.

వెళ్ళేను పెళ్ళికి. లగ్నసమయం. శుభ్రమైన పెళ్ళికొడుకు ఎమ్మే చదివేస్తున్నాడు. పెళ్ళికూతురు గుట్టంల్లాంటి కొండముచ్చు. వొంటినిండా నగలు, జరీచీర, తలనిండా పువ్వులు ధరించింది. అంచేత ఆమె నిడదవోలు స్టేషన్లో మనం చూచే వలీముఖం కాదు. సర్కసు ఎరీనాలోకి అలంకరించి తీసుకొచ్చే ఆడకోతి.

మూడు ముళ్ళు పడ్డాయి. తలంబ్రాలు పోసుకొన్నారు. పెద్దాళ్ళకి కన్నుల వైభవంగా ఉన్నాది కల్యాణం.

నాకేం వెర్రా! ఎందుకొచ్చా నీ పెళ్ళికి? ఈ మనుష్యుల మధ్యకి? మొగాళ్ళంతా గాడిదలు; విజ్ఞాన దరిద్రులు. ఆడాళ్ళంతా పందులు. వాళ్ళ మొహాలు పిడతలు. మొగాళ్ళంతా తండ్రులు (పితృదేవో భవ); ఆడాళ్ళంతా తల్లులు (మాతృదేవో భవ). ఆడాళ్ళ చంకల్లోనూ, మొగాళ్ళ తొడలమీదా, పందిరిరాటల కెగబాకుతూ విలవిల్లాడుతున్నారు పిల్లలు.

మంగళహారతి పళ్ళెం పట్టుకుని నలుగురమ్మాయిలు పాట ప్రారంభించారు. భ్రాంతి అనుకున్నాను కాని సరిగ్గా చూస్తే సత్యమే. అందులో చిట్టి ఉన్నాది.

చిట్టి పంథొమ్మిదేళ్ళది. నా పెళ్ళాంకన్నా మూడేళ్ళు పెద్ద. నా పెళ్ళాం పిల్లల తల్లి. చిట్టింకా అవివాహిత. పదివేల మంది పడుచులను చూస్తాము. అంతా సముద్రపు ఇసకలో అడుగుల్లాగ మనస్సులోంచి మాయమైపోతారు. చిట్టిరూపం చూచామంటే చెరక్కుండా మనస్సులో శాశ్వతంగా నిలిపోతుంది. "ఎందెందు" వెతికిచూస్తే "అందందు" దేముడు కనబడతాడు. కాని 'అందం' ఒక్క చిట్టిలోనే కనబడుతుంది.

ఒకొ్కక స్త్రీ మనస్సులో బాగా ముద్ర పడిపోతుంది. పదే పదే జ్ఞాపకానికి వొస్తుంది. ఒకొ్కక్క స్త్రీ ఒకొ్కక్క రసాన్ని హృదయంలో ద్రవింపచేస్తుంది.

మాలక్షమ్మ జ్ఞాపకానికొస్తే కరుణతో కళ్ళు నానిపోతాయి. అంబాయమ్మ జ్ఞాపకానికొస్తే వొళ్ళు గంగవెర్రులెత్తుతుంది. అవిణ్ణి గుమ్మం

లోంచి 'ఛీఛీపో' అనాలి. వాళ్ళ లచ్చి జ్ఞాపకానికొస్తే ఇంతనా బొద్దుని గుండెకాయ కసాయివాడిదై పోతుంది. లచ్చిని కొరతవెయ్యాల. లేకపోతే పంజాబు పతాలానికి 'ఖాల్' చెయ్యాలి. చిట్టి జ్ఞాపకానికొస్తే? సింహాసనం వేసి కూర్చోబెట్టి ఆరాధన చెయ్యడానికి మనస్సు ఆయత్తమౌతుంది! అందుకు కావలసిన పూజా ద్రవ్యాలు అమర్చుకొంటుంది!!

"ఏం చిట్టీ?" అని పలకరించాను. ఎంతో తహతహలాడి అవకాశం చిక్కించుకొన్నాను.

"రాత్రి నిన్ను చూశాను" అన్నాది చిట్టి.

"ఐతే పలకరించావు కావు!"

"ఎక్కడో మొగాళ్ళ మధ్యనున్నావు. ఉంటావా?"

"మధ్యాన్నం పోవాలి."

"మావూరు రా."

"తప్పకుండా?"

అంతటితో సంభాషణ అంతమైపోయింది. చిట్టిని నేనూ ఆకర్షించాను. అది మాత్రం ఖాయం. కనబడ్డప్పుడల్లా ఎగాదిగా చూడందీ ఒదిలిపెట్టదు. చిట్టి నా మనస్సుని దెయ్యంలా పట్టుకుంది. ఒంటరిగా పడక కుర్చీలో కూర్చుంటే, ఎదురుగా నవ్వుతూ నిలబడుతుంది. కాఫీ తాగుతూ ఉంటే పీల్పు పీల్పుకీ దాని అధరంమీద కళ్ళు వాల్తాయి. నిద్రలో కల కాదు. జాగ్రదావస్థలో ఉండగా చిట్టి లీల-నిజమైన చిట్టిలాగే వెచ్చగా బరువుగా మీదికొస్తుంది.

చిట్టి తండ్రి కృష్ణారావు ప్లీడరు. రోజు కూలి పావలా అయినా తెస్తున్నాడో లేదో, పెళ్ళంటే మాటలా! కట్నాలు పొయ్యాలి. ఈ జన్మకతగాడు పెళ్ళి చెయ్యలేడు. చిట్టికీ పందొమ్మిదో యేడు! నాకు పెద్ద ఆశ పట్టుకున్నాది. చెరువులో తామరతా ఆశ బుర్రంతా చుట్టుకుంది. నా ఆశకల్లా హేతువు నా పెళ్ళాం మళ్ళా కడుపుతోటుంది.

ఆడదానికి ప్రసవమంటే పెద్ద గండం. తల్లీ పిల్లా ఏర్పాటు అయీవరకూ ప్రాణాలు పిడికిట్లోపట్టుకోవలసిందే. ఈమాటు ప్రసవంతోనా పెళ్ళాం విధిగా చచ్చిపోతుందని నిశ్చయించుకొన్నాను. పెళ్ళాం చావు కోరడం చాలా జాలికరమైన విషయం. ఆమెతో తృప్తి పొందకపోతే పై తిరుగుళ్ళు

తిరగొచ్చు. తిరిగినా నా పెళ్లాం ప్రతిఘటించదు. అందవికారి అయిన పెళ్ళానికి ఆరోగ్యం, అడకువ, మొగుడంటే వెర్రివ్యామోహం. ఏ వంక పెట్టి తిడదామన్నా అవకాశమివ్వని ప్రవర్తనా వుంటే ఎలాగ చావడం? దాని చావు కోరడం ఘోరాతిఘోరం. కాని నా చిటికిన వేలుకింద పెళ్ళాలరేఖలు రెండున్నాయి. ద్వితీయం ఎలాగూ తప్పదు. పెళ్ళాం చచ్చిపోవడం, చిట్టిని పెళ్లాడం ఖాయం.

"రెండో పెళ్ళి వాడికిస్తారా" అని సందేహించడానికి నా విషయంలో భయం లేదు. చిన్నప్పుడే పెళ్ళయింది కాబట్టి పిల్లలు కలిగారు. పట్టున పాతికేళ్ళులేవు. నా పెళ్ళాంకన్నా చిట్టే మూడేళ్ళు పెద్ద! నేను కట్నం అడుగుతానేమో అని వాళ్లే భయపడాలి. రెండోపెళ్ళికి కట్నాలుకూడా ఎక్కడ అండానికి నా విషయంలో వీల్లేదు. నేను తండ్రికొక్క కొడుకుని. నాలుగు డబ్బులున్నవాణ్ని. నాలుగు డబ్బులు తెస్తున్నవాణ్ని. ఇలాగ పెళ్ళాం చచ్చిపోతే అలాగ చిట్టితో పెళ్ళి అయిపోతుంది.

ఈమాటు నా వివాహం ఆదర్శప్రాయంగా జరగాలి. నా చిత్త సంస్కారం ఊరికే పోకూడదు. పూర్వం పెళ్ళి ఐదురోజులు. పెళ్ళివారి ప్రాణాలు తీస్తూ పీకలమీద కూర్చునేవారు. ఇప్పుడు పెళ్ళంటే వో రాత్రి. మర్నాడంతా మర్యాదగా వెళ్ళిపోవలసిందే. ఏకరాత్రి వివాహం సంస్కరణ రీత్యా ముందడుగే!

నా సంస్కరణ మరీ విపరీతం. పెళ్ళంటే ఇద్దరు వ్యక్తుల వ్యవహారం. ఇద్దరు సాక్షులూ, రిజిస్ట్రారు అవసరం. ఆజ్యహోమాలు, పురోహిత సంభావనలు, డిన్నరు పార్టీలూ, అన్నశాంతులూ పనికిరావు. కాణీకట్నం పుచ్చుకోను. పెళ్ళానికి పసుపూ, కుంకం పెట్టనక్కర్లేదు. పెళ్లి సంతకాలు కాగానే చకోరదంపతులమైపోతాము. వెన్నెల్లో ఎగిరిపోతాము.

మా యిల్లంతా పాడు పాడుగా ఉన్నాది. ముందు డాబామీద మేడ వెయ్యాలి. స్ప్రింగు మంచంకొని పట్టుపరుపు కుట్టించాలి. బెంగుళూరు వేసంగి కెళ్ళి రెండు కుక్కలిని తేవాలి. ఇదంతా చిట్టి పెళ్ళామైతే మాట. లేకపోతే ఏముంది? చిలకలు చెక్కిన మా తాతయ్య పందిరిమంచం, అట్టలు కట్టిన మా నాన్న పరుపు, ఉచ్చకంపుకొడుతూ నా పెళ్ళాం నులక

కుక్క కలిస్తేనా పడగ్గది! చెప్పేదేమిటి? అవన్నీ నా పెళ్ళాంతో మాయమైపోయి, చిట్టితో నా ఇల్లు ఒక మొగలాయి మహలై పోవాలి.

హమ్మయ్య! కాకినాడెళ్లేను, చిట్టి పిలిచిందని. నా పెళ్ళాం ఎలాగా చచ్చిపోతుందని. పెళ్ళికూతురు చూపుల కెళ్ళేను. రామారావు పేటలో కృష్ణారావుగారింటికెళ్ళేను.

"ఏం వోయ్, జ్ఞాపకమున్నాం? ప్రసాదం పెళ్లిలో కాబోలు చూశాం. కూర్చో. మరేమిటయ్యా మీ వూరి విశేషాలూ? మీ రాజుగారి పిల్లలెక్కడున్నారు?" అంటూ కృష్ణారావుగా రడిగారు.

"అక్కడే ఉన్నారండి."

"ఎప్పుడేనా కనబడతారా?"

"అప్పటప్పట."

"మనం కోట్లో కెళ్ళొచ్చా?"

"ఖిలేదారుగారి నడిగి."

"రావాలోయ్ విజయనగరం. మీ మహారాజకుమార్ కూడా గట్టివాడే. ఈమధ్య ఆయన స్టేటుమెంట్లు చెడ్డ ఘాటుగా ఉంటున్నాయి."

ప్లీడరుగారు విశాఖపట్నం హార్బరుమీదా, వాల్తేరు విశ్వవిద్యాలయం మీదా అరగంట హస్కు కొట్టేరు. ఇంతట్లో ప్లీడరుగారి పెళ్ళాం, చిట్టీ నీళ్ళబిందెల్తో కొళాయికెళుతూ కనబడ్డారు. చిట్టిని చూడ్డం అయింది. ప్లీడరుగారి పెళ్ళాం కుశలప్రశ్నలు వేసింది.

"ఏంవోయ్ ఎక్కణ్ణుంచేవిఁటి. పురుటొద్దులు కాబోలు! నీ పెళ్ళాం అటూ ఇటూ తేలిగ్గా తిరుగుతున్నాదా?"

"కులాసాగానే ఉన్నాదండి."

"ఇక్కడా పుట్టింటా?"

"మాయింటే!"

"సరిసరీ! అన్నట్టు మూడో పురుడుకదూ....భోజనానికుండేం." అన్నాది. ఆ మాట ప్లీడరుగా రనలేకపోయారు.

"ఉంటానులెండి."

"ఒస్తూ పోతూ ఉంటేనే చుట్టరికం. ఏవండీ విశాఖపట్నంవాళ్ళ మాట ఇతనితో చెప్పేరూ?" అని మొగుణ్ణడిగింది.

"ఔనేవ్ మరిచిపోయాను!" అన్నాడతను.

"సరిసరీ! అలాగే ఉంటుంది మన వ్యవహారం. ఇంకెప్పుడు చేస్తారండీ పెళ్ళి? కన్యాదానమంటే గోదానమా? ఇద్దరు పిల్లలుపుట్టేకా, వో చెంప నెరిసేకా?"

"చిట్టికేనా పెళ్ళి?" అనడిగేను.

"ఇంకెవరికోయ్!"

"తొందరేవిఁటి లెండి!"

"తొందర కా కేమిటోయ్?"

"అంత తొందరైతే నాకు చేసీయండి."

"ఫో!" అన్నాది చిట్టి.

"నాకన్నా మంచివాడు దొరుకుతాడా?"

"అలాగే అయితే అడిగేవ్! అబ్బో. నీ పెళ్ళాం జుట్టట్టుకుంటుంది" అన్నదావిడ.

"పెళ్ళాన్నొదిలేస్తాను."

"సరిసరీ! ఆ మూడోపిల్లో పిల్లాడో పుట్టనీ. తాపీగా వొదిలేద్దువు గాని. నాయన్నాయన! దేవుడిలాగా వచ్చావు. ఆ సంబంధం గురించి కనుక్కొని భోగట్టా రాసిపెట్టు" అంటూ వీధిలోకి త్రోవతీసింది. తల్లి మాట్లాడుతూ ఉంటే పక్కగా చిట్టి చక్కగా నిలబడ్డాది. చిన్నమాట కలిపింది. నా కోరిక సిద్ధించింది. చిట్టిని నేనూ, నన్ను చిట్టీ తనివితీరా చూచుకొన్నాము. చిట్టి నీళ్ళకెళ్ళడం నామూర్ధాగానే కనబడ్డా ఆమె చంకలో రేకు బిందె అందంగానే అమిరింది.

భోజనమైంది. కృష్ణారావుగారు విశాఖపట్నం వెళ్ళి వారి ఎడ్రెసు ఇచ్చి వాళ్ళ స్థితిగతులను కనుక్కొని రాయమన్నారు. మంచి ఉద్యోగమే. సావిట్లో ప్లీడరుగారి టేబిల్‌మీద 'జాన్ ఓ లండన్' పత్రిక కనబడ్డాది.

"ఇదెక్కడిది!" అనడిగాను.

"ఇంకొక ప్లీడరుగారిది. ఇదేకాదు క్రైటీరియన్, మెర్క్యూరీ, డిబ్బా దిరుగుండం తెప్పిస్తాడు. ఏంటో అత నిలాంటి పత్రికలన్నింటికీ డబ్బు తగలేస్తాడు! శుద్ధ క్రేకు" అన్నాడు కృష్ణారావుగారు.

'జాన్ ఓ లండన్' వగైరాలు తెప్పిస్తున్నవాడు శుద్ధ[క్రే]కు! ఆ సంచిక పేజీలు తిరగేస్తే నేటి సారస్వతంమీద ఒక సనాతనుడి విమర్శ కనబడ్డాది. ఒక్క పేరా చదువుకోలేక పోయాను. అవతల గదిలో చిట్టి తిరుగాడుతున్నది. అంత దగ్గిరలోవున్న చిట్టికి నాకూ ఎంత ఎడమైనా ఉన్నది. దాని వెనకాలే తిరిగే భాగ్యం ఉంటే? చిట్టి చిన్న ఘోషా పాటిస్తున్నాది. అంచేత వాళ్ళ సావిట్లో కూర్చోడం ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్టు ఉన్నాది.

"వస్తాను" అని లేచాను.

"బాబ్బాబు! ఉత్తరం రాయి. కట్నాలంటే నావల్లకాదు. లాంఛనాల్లో లోపం చెయ్యను. వొచ్చినవాళ్ళకింత అన్నం పెడతాను. ఇంత అన్నం ఉంటే ముడెట్టేస్తాను" అన్నాడు.

"కనుక్కొంటాను." అని బయలుదేరాను.

విశాఖపట్నం వెళ్ళి చిట్టికి సంబంధం కుదురుస్తానా? వెడుతూనే ఉత్తరం రాశాను, వాళ్ళకప్పుడే బరంపురంపిల్ల నిశ్చయమైపోయిందని. భయం పట్టుకుంది. నాకు తెలియకుండా చటుక్కుని చిట్టికి పెళ్ళయిపోతుంది. కాని ఎంత దుస్సాధ్యమైనా సాధ్యంగానే కనబడుతుంది. చిట్టికి పెళ్ళి అయితే దాని మొగుడు తారని చస్తాడు. అప్పుడు విధవని పెళ్లాడి సధవని చేస్తాను. చిట్టి విధవ అయితేనే మంచిది. నేను ప్రాధేయపడుతూ పెళ్ళాడితే నామీద స్వారీ చెయ్యొచ్చు. విధవ అయితే దీనురాలయిపోతుంది. దీనురాలును పెళ్ళాడినవాడు దేముడైపోతాడు.

ఒకనా డర్ధరాత్రి నన్ను మా వాళ్ళు లేపి మంత్రసాన్ని తీసుకురమ్మన్నారు. చీకట్లోపడి దేముడా అని వెళ్ళేను. మంత్రసాని రాకుండానే నా పెళ్ళానికి పురుడొచ్చింది. ఆడపిల్ల పుట్టింది. ఇహ నేను జాగ్రత్తపడకపోతే పెళ్ళాం ఏటేటా తెలిగ్గాకని ఇల్లు నింపేస్తుంది. పురుడు దానికి గండం కాదు.

కాని చిట్టిదెయ్యం నన్ను వదిలిపెట్టలేదు. కోర్కెలు అణచివేస్తే మనో వికారాలకింద తేలుతాయి. కోర్కెలు సాఫల్యం చెయ్యడమో లేక జయించడమో మనం చేస్తూ వుండాలి. చిట్టితో కాపురం చెయ్యకపోతే ఇంకేం జన్మ? ఆ కోర్కెతో నేను కుంగిపోవలసిందేనా? లేదులేదు.

వాంఛా నివృత్తికి మార్గాలున్నాయి. లేని ఊర్వశితో కాపురం చెయ్యడాని కవకాశాలున్నాయి.

ఏటొడ్డుకుపోయి ఇసకతిన్నెక్కి కూర్చో. భావగీతమోటి, నీకభిమాన మైనది, కూనిరాగం తియ్యి. భావప్రపంచంలోకెళ్ళి మనస్సుని ఊర్వశివైపు మళ్ళించి ఊహించు. ఊర్వశి నీ పక్కనుంటుంది. నీక్కావలసిన సన్ని వేశాలు సంప్రాప్తమవుతాయి.

నీ పక్కలో పెళ్ళామున్నదా సదవకాశం ఉన్నాది. పెళ్ళాన్నే ఊర్వశి అనుకో, మనస్సుతో చూడు, మసిబొగ్గు మాణిక్యమైపోతుంది.

నిజంగా ఊర్వశిని తెచ్చి నీ కప్పచెపితే నువ్వు చాలా చిక్కుల్లో పడిపోతావు. సంసారికి ఊర్వశి దరిద్రదేవతా, దుఃఖకారణమూ అవుతుంది. ఊహా ఊర్వశి రాజయోగాన్ని సిద్ధింపిస్తుంది. ఊహా ఊర్వశిని పట్టుకొని 'చింబరోజో' అగ్నిపర్వత శిఖరాంచలాలకి షికార్లు పోవొచ్చు. ఆఫ్రికా ఎడారిలో బిడారి ప్రయాణంచేసి తోవలో నువ్వూ, నీ ఊర్వశీ గుడారం వేసుకొని ఉక్కాపీలుస్తూ లొట్టిపిట్టపాలతో కాఫీ పెట్టుకోవొచ్చు.

ఆ విధంగా చిట్టితో 'ఊహా ఊర్వశి' కాపరం చేస్తున్నాను. భావ కవుల ఆవేశం నాకు పట్టుకొందనుకుంటారు కాబోలు! భావకవిత్వం మీద అనాదరణా, కవితలో వాస్తవికత, అతివాస్తవికత అంపే అభిమానం ప్రబ లిన తరవాతనే నాయీ మనో జాడ్యం-కాదు-మనో మనోజ్ఞత!

నా భార్యా మళ్ళా గర్భవతి అయింది. ఇట్టే తిరిగొచ్చేయి నవ మాసాలూ! కొడుకుట్టేడని అత్తవారు శుభలేఖ పంపారు. బారసాల కెళ్ళాను. బారసాల్లూ, సత్యనారాయణవ్రతాలూ ఇష్టంలేనివే. అయితేనేం? శుభ్రమైన చాపూ, పెళ్ళానికి చీరా, కొడుక్కి బంగారపు వొత్తులూ మామగారు పెట్టేరు. అంచేత పెళ్ళాంతో పీటలమీద కూర్చొని అత్తారిని సంతోష పెట్టేను.

నెల కొక్కరోజు తక్కువచేసి, నడ్డిబిగించి పెళ్ళాం చంటాడితో టింగురంగామని వొచ్చింది. కాని చిట్టికింకా వివాహం కాలేదు. నాకు నలు గురు సంతానం!

చిట్టికి పెళ్ళికావడం ఇప్పటికీ నాకిష్టం లేదు. పెళ్ళే అయిపోతే జెలసీతో గింజుకుచస్తాను. చాలకాలం ఎవరిదగ్గరా చిట్టి అన్న అందాలరాణి

పెళ్ళికున్నాదని మాటవరసకైనా చెప్పలేదు. ఎవడైనా పెళ్ళాడేస్తాడేమోనని భయం! ఎంతమంది పెళ్ళికొడుకులైనా చిట్టిని చూచారు. అందం ఎవడి క్కావాలి? గెజిటెడు ఆఫీసరుగారి కూతురు కోతైనాసరే తెలుగు ప్రొఫెసర్లు పెళ్ళాడతారు. చిట్టికింకా పెళ్ళికాకపోవడం, జీర్ణించిపోయినా, నాలో దురుద్దేశాలని రేపుతున్నది. చిట్టికింకా పెళ్ళికాకపోవడం తెనుగు యువకుల రసజ్ఞతా దారిద్ర్యాన్ని వెల్లడిస్తున్నాది.

చిట్టికింకా వివాహం కాలేదు. నాకు నలుగురు సంతానం. ఇప్పుడు చిట్టికి ఇరవయ్యొకటో ఏడు నిండిపోయింది. చిట్టి నా పెళ్ళాంకన్న మూడేళ్ళు పెద్ద!